

Iar candidata cum dovedește că a trecut proba, prin ce-și câștigă excepționalele calificative și premiul ce i se acordă?

a) Prin *credință*. Ea, păgână, străină, vine cu deplină încredere la Hristos și nici o clipă – în toată vremea crescândelor greutăți ale examenului – nu se îndoiește, nu se supără, nu cedează ispitei de a renunța să mai ceară, imboldului de a se îndepărta și a-și căuta de treabă, nu manifestă o cât de mică slăbiciune;

b) Prin *dezinteresare*. Nu cere pentru ea, cere pentru fiica ei;

c) Prin *curaj*. Curajul de-a revendica, acolo pe pământ cananean, ajutorul unui iudeu. Apoi curajul de a rezista afronturilor, insultelor ce i se aduc în public. În sfârșit curajul (ori îndrăzneala) nu numai de a cere ci și de a striga;

d) Prin *siguranță*. Cananeanca perseverează, nu se dă bătută, pare a cunoaște parabola judecătorului nedrept (ba și mai mult: a ști că judecătorul acesta nu-i nedrept ci numai exigent. Ne este poate îngăduit a presupune că cananeanca a intuit sfântul „joc” al Domnului);

e) Prin *bunăcuviință*, impecabilă politețe și nedezmănițită eleganță. Nu-i luată în seamă, e respinsă, e alungată, e bruftuită, e insultată, e făcută de râs și ocară – și-și păstrează totuși, neîntrerupt calmul, nu încetează a se purta și a răspunde cu cea mai desăvârșită cuviință. I se închină Domnului, I se aruncă la picioarele Lui, zice: *Doamne ajută-mă*, iar invocării disprețuitorului, atrocelui, nemilosului proverb cu pâinea rezervată copiilor și tăgăduită câinilor ce replică îi dă? Îl neagă cumva ori protestează, ori îi denunță cruzimea, ori îl discută, (cum ar fi putut prea bine – chiar în limitele politeței – face?) Nu, câtuși de puțin. Îl confirmă; zice: *Da, Doamne*.

f) Prin *smerenie*. Încuviințând: afirmația Domnului, *Da, Doamne*, cananeanca dă dovadă și de mare smerenie, deoarece se recunoaște a fi nu mai puțin nevrednică de mila Sa decât un biet animal (socotit de popoarele orientale ca spurcat);

g) Prin *inteligentă*. Printr-o mare și iscusită inteligență și un răspuns pe cât de neașteptat pe atât de extraordinar și de abil și care pe Domnul – iubitor de vorbire mintoasă – trebuie să-L fi încântat.

Domnul nu a disprețuit folosirea deșteptăciunii și rațiunii omenești: răspunsul dat în

problema dajdiei, în cazul femeii surprinse în adulter, în al femeii succesiv măritată cu șapte frați ori în formularea întrebării cu privire la natura botezului practicat de Înaintemergătorul Ioan. De fiecare dată Domnul răspunde ori întreabă cu acea superioară iscusință a minții, care-i pune în derută pe cei ce veniseră să-L ispitească. Așa și cananeanca: politicoasă, supusă, smerită dar și strălucit de inteligentă, pricepându-se a răspunde prompt și ingenios! Și înțelept! (E în răspunsul ei un amestec de sfătoșenie, agerime și subtilitate care farmecă și biruie). De aceea și trece examenul cu brio și ia o notă peste calificarea maximă, ia – cum ar veni – zece plus. Se alege – doar ea, numai ea – din toți și toate cărora Iisus le-a făcut o minune pentru că L-au rugat și au crezut în El, se alege, ea singura, cu apelativul ”O, femeie!” Vocativul acesta exclamativ e absolut unic în Evanghelii. Tot unic este și adjectivul *mare* din sintagma *mare este credința ta*. Nimănui altcuiva nu-i spune Domnul *mare este credința ta*. Și tot nimeni nu se învrednicește de cinstitoarea, aleasa, suprema învoire: *fie ție după cum voiești*. Nu (ca celorlalți) „după credința ta”, ci „după cum voiești”. E o nuanță care nu ne poate scăpa. Rezultatul, firește, e același în toate cazurile. Aprecierea, de asemenea. Dar modul de exprimare e diferit – și nu se cade a nu fi luat aminte. Cananeencei i se acordă har peste har, se vede limpede ca Examinatorul după ce a căznit-o dorește acum să o copleșească: și o cinsteste cum știe El, clătinat și îndesat, din belșug și din prea plin, boierește, împărătește.

Fericită cananeanca! A luat premiul întâi cu cunună de la învățătorul, care pe mulți i-a miluit, pe câțiva i-a și lăudat, dar numai ei i S-a descoperit ca un examinator mai întâi fără milă iar apoi fără de rezerve în distribuirea elogiilor. Bine este a deduce din pilda aceasta că dintre însușirile plăcute Domnului I-au stârmit bucuria și admirația: credința, dezinteresarea, curajul, stăruința, bunăcuviință, smerenia și inteligența. Frica, obrăznicia și prostia nu-s plăcute lui Hristos.

Fie ca răspunsul pe care-l vom da la sfârșitul mai lungului examen ce este viața fiecăruia dintre noi, să ne învrednicească și El desigur nu de mențiunea „magna cum laude” obținută de femeia cananeanca însă măcar de nota de trecere sau poate chiar, din mila Judecătorului, de notă bună!”

(*Nicolae Steinhardt, Dăruind vei dobândi*)